

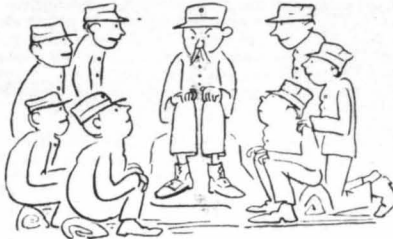
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

‘Ο ήλιος έγραψε στη δούλι του, σκορπίζοντας μιά χρυσοκόκκινη άναλαμπή στη φύσι.
Οι κληρωτοί είχαν μαζευτεί δλόγυρα από ένα σεβαστό επί-
στρατο συμπολιτη τους, ό όποιος διηγείτο ιστορίες από τους δυό
Βαλκανικούς πολέμους.

Οι φαντάροι τον άκούγανε προσεκτικά, καθισμένοι γύρω-γύρω,
στης ταβέρνας τ ό σκαμνιά, κι ό σεβαστός επί-
στρατος, που ήσανε και τραυ-
ματίας, έλεγε, όλο έλεγε και
άποσασμού, δεν
είχε. Διηγείτο
σασρό έπεισάδια
πολεμικά, άτε
λείστα της πο-
λεμικής ζωής,
δίδοντας έτσι
στούς κληρω-
τούς νά κατα-
λάβουν τι θά
πή στρατιωτική

Οι κληρωτοί μαζεύτηκαν γύρω στο γυροιά
επίστρατο που διηγείτο...

ζωή, τι θά πή στρατιώνας και πειθαρχία.
— Μιά φορά μονάχα, βρέ παιδίσι, τούς έλεγε, φοβήθηκα στον
πόλεμο, και τον φόβο μου αυτό ποσά δεν θά τον λημονήσω.
— Στο Μπιζάνι; τον δίκωμον ένας.
— ‘Οχι, άπάντιμε αυτός γελαστός. Άκούτε νά εός τ ό διηγηθώ.
‘Οπως σάς έλεγα λοιπόν, δεν φοβήθηκα ποτέ μου,
ούς τις σφιρίδες που σφίριζαν εάν διαβόλοσι σ’ αυτά
μας, ούτε τις ποροβόλα που τρανάζαν τον τόπο, ούτε
τά πολυβόλα που θορίζαν, ούτε τις όβριδες που άνοιγαν
κάτι μεγάλες, τέτοιες, τρύπες στη γή, ούτε τις χολέρα
που μά είχε πιάσει και μάς πέθαινε, ούτε τις βροχές,
ούτε τούς κόπους και τ ά χρογία δεν φοβήθηκα τ ό μά-
τι μου, ούτε την πείνα, που μέρες είχαμε νά βάλουμε
ψήχουλο στό στόμα μας, ούτε και τίποτε άλλο, ό ένα...
— Τι ένα; ρώτησαν όλοι.
— Τι ένα λέει; Άκούτε νά τ ό μάθετε. Είμαστε
κοντά σ’ ά Βουλγαρικά σίνορα ένα βράδι. Νυχτώσαμε
μέσα σ’ ένα βουνό ψηλά και γεμάτο δέντρα άγρια και
πυκνά. ‘Η φύσις γύρω ήταν βαρεία, σού έκοβε τ ό αίμα,
σάν έπαιγνε και νύχτανα κ’ έσφαταν ό ίσκιος. Άμα
στήσαμε προφυλακή, έπέσαμε άμέσως στόν ύπνο. Κου-
ραμένοι, τασιμαμένοι καθώ; είμαστε, τόν πήραμε ά-
μέσως. ‘Εγώ είχα γείρει σ’ ένα βουβουλα.
— Τι βουβουλα;
— Βαθούλαμα μαρέ! Θά πώπετε λοιτούς; Γιατί με
διακόψετε και χάνω τ ό... συρμό τών ιδεών μου; Εί-
χα γείρει λοιπόν, που λέτε, σ’ ένα βουβουλα κάτω
άπό τ ά κλαριά μιάς άγριοκορομηλιάς, και ό ύπνος με
πήρε στό μου έντρο, πεθαιμένος καθώ; ήμουνα. Άπάνω
στόν οφρανό ήσαν ένα φεγγάρι σάν ήμέρα. Δεν είχε περάσει όμως

‘Αμα στήσαμε προφυλακή
πέσαμε νά κοιμηθούμε.

πολλή ώρα, όταν στόν ύπνο μου μού φάνηκε, πώς κάποιι ζεστή
άναπνοή τριγύριζε δλόγυρα στό πρόσωπό μου Σόπνησα χωρίς όμοσ
και ν’ άνοιξω και τ ά μάτια μου. ‘Η άναπνοή, ή ζεστή και ή κανο-
νική, έξακολουθούσε νά με ζεσταίνει πάντοτε. Σέ λίγο έννοιωσα
και κάτι μαλλιαρό, σάν γέμι, νά χαιδεύη τ ό πρόσωπό μου.

— Παναγία μου!... Είπι,
μέσα μου, χωρίς όμοσ και νά
τολήσω ν’ άνοιξω και τ ά μά-
τια μου όπό τ ό φόβο! Πίσω
μου σ’ έχω σατανά!... Κι’ άρ-
χισα νά λέω τ ό ‘Πάτερ ήμών’
και όλες τις προσευχές που
έξωμ!...
Μέ όλα όμοσ αυτά τ ά πα-
τερμά, ούτε ή άναπνοή ή ζε-
στή έφευγε όπό πάνω μου, ούτε
και τ ό χαιδεύμα έπαυε τού
γενιού. Τώρα άρχισα ν’ άκούω
και κάτι κρότους στά κλαδιά.
— Θά έχωται και άλλι
σατανάδες, σ’ άεφθηκα!
‘Ενας κρούς φόβος μ’ έπα-
σε τότε, αιοθάνηθα νά παγώνη
τ ό αίμα στίς φλέβες μου, και
κάτι νά πύιγν τόν λαμόμου.
— Θέέ και Κόξιε, σόσε
μας!... μουμι ύρσιμα, με τήν
ιδέα πως ό Δαιμόνας με δοκί-
μαζε έκείνο τ ό βράδι!...
‘Εκείνη τη στιγμή όμως, δεν έξωμ πώς, άνοιξα γυ-
ριε και καταλάβη τ ό δεξι τ ό χέρι μου και τι πάνω
νομιζετε;
— Τόν παπά τού συνιάγματος! Τού είπε κάποιος.
— ‘Οχι. ‘Ενα... κατοίκι! Και τι κατοίκι; Πρώτης
τάξεος!... Θάχε ξεφυγει φαίνεται, μέσα σ’ τή φασαρία
τού; ολέμου. Άπο κάποιου Βουλγαρικό κοπαδι, περι-
πλανήθηκε ως έκεί και ήρθε νά βοσκήση, γαίνεται,
κοντά μου. Τι έκαμα, λοιπόν, τότε και έγω νομιζετε;
— Ξινακομήθηκες.
— Κάθε άλλο... Σηκώθηνα άμέσως, τώπιασα και
τ’ όσα με τ ό ζουράμι μου στό δέντρο, και τ ό πρσί,
πριν ό άλλι άκόμα σηκώθουν, ήταν γεαρμένο και
έτοιμο στό σουβλί.
— Και τ ό σουβλί, που τ ό βρήκες;
— Κουραμιά! Ρα τών νά όργονα στό γάμο; Μία
στού δάσε ήμουσι, και ρωτίσ τού βρήκα τ ό σουβλί!
Περσάρισε, που λίτε, μιά χαρά, έσσηνητικό καθώ; εί-
μαστε, με τ ό κατοίκι αυτό. Γιατί πρέπει νά ζήσετε,
πως στόν πόλεμο δυό πράγματα χρειάζονται, βρε μό-
μολα. Γενναιότης στή μάχη και γιομάτο στομάχι!...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Παναγία μου είπα. Σίγουρα
θά είπ’ ό Σατανάς!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΩΝ ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

‘Ενα ζήτημα που άτασχολεύε στα σοβαρά τούς συγχρόνους βι-
βλιοφίλους τού έξωτερικού είναι άν ή μεγάλοι βιβλιοφίλοι τού πα-
ραεθόντος Ζίν Γκορλίε και Θωμάς Μαγιέ, τών όποιών οι θηραυκοί
περιήλθον στήν ‘Εθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας, δάνειζαν τ ά βι-
βλία τους. Μά τ ό ζή ημα αυτό φαίνεται άλλο, γιατί δεν υπάρχουν
θετικές σχετικές πληροφορίες.
Είπε όμως άσπαστο γνηστό ότι ένας άλλος περίφημος βιβλιόφι-
λος, ό Γκυωμάρ Κολλέ, (1598-1659) που ήταν και καλός λογικός και
έπιφανής ρήτορας, είχε συνθέσει προς τιμήν τών βιβλιών του τ ό ά-
κόλουθο έπίγραμμα:

Θέλιγτερα της ψυχής μου αγαπημένα,
Βιβλία μου, μη φύγετε από μένα.
Μ’ ώραία γυναίκα μοιάζετε
μαθένα
Που ό κόσμος άπονήρει τ ά μπρο-
[ζει νά τήνε βλέπει,
Μά δανεικιά νά δίνεται δέν
[πρέπει!
‘Ενας άλλος βιβλιοφίλος πάλιν,
ό Κολλέ, ό όποιος είχε τήν άδυ-
ναμία νά δανείζει τ ά βιβλία του
στούς φίλους του, επειδή ήξερε
τήν τύχη που τ ά περίεμον, έγραφε
πάνω σ’ αυτά τ ό άκόλουθο δί-
στιχο:
Και τ ό βιβλίο τούτο άνόηκε στόν
[Κολλέ,
πριν τ ό κληρονομήσεις, ό φίλε
[μου καλέ... Ρω-άν στό γάμο γιά ζουράδες;

— Τι τ ά θέλτεμας, έπέρασα καλά!